

Pálmai-Lantos Éva
Zanzibár lángjai

PÁLMAI-LANTOS ÉVA

ZANZIBÁR LÁNGJAI

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

Copyright © Pálmai-Lantos Éva, 2025

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Szerkesztette
KENYŐ ILDIKÓ

ISBN 978 615 104 018 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Belív nyomdai előkészítése DEVÍZIÓ Bt.
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

ELSŐ FEJEZET

ÁLLATOK BOLONDJA

1.

Belefújtam a sípba, és intettem Ginónak, hogy jöjjön közelebb. Ez a pillanat a kedvencem: hallom, ahogy mögöttem az emberek először összesúgnak, aztán várakozva elhallgatnak. Hátra sem kell fordulnom, látom a lelki szemeim előtt, ahogy a közönség előredől, és a tekintetével a medencét pásztázza. Ilyenkor mindig elönt a boldogság és a büszkeség, még akkor is, ha a rajongás nem nekem, hanem Gino kecses mozdulatainak szól, amint kétszázötven kilós testével odacsúszik elé a kerámialapokon, és integésre emeli az uszonyát.

A fókashow évek óta a Sóstó Zoo egyik legnépszerűbb programja, főszerepben, mint most, naponta kétszer megtelik a nézőtér, hogy az emberek megcsodálják a kaliforniai oroszlánfókákat. Négy fóka él az állatkertben, és mindig tömegek nézik, hogy torpedóforma, súlyosnak tűnő testük ellenére milyen kecsesek a vízben, és milyen ügyesen mozognak a szárazföldön.

Hét hónapja ajánlott munkát a nyíregyházi állatkert igazgatója. Egy lehettem a fókás lányok közül – így hívjuk magunkat egymás között. Az sem zavarta, hogy nem beszéltem magyarul, és a tengeri emlősökkel sem volt tapasztalatom. Megegyeztünk, hogy etetem a fókákat és a pingvineket, karbantartom a kifutóikat, besegítek az óceánáriumban, és alkalomadtán kitanulom a fókák tréningezését. A tengerbiológusi diplomám megszerzésekor nem

vödörnyi apróhallal a kezemben képzeltem el magam, de mindig is vízi élőlényekkel szerettem volna foglalkozni. Az sem ronthatta el az örömöm, hogy a vödörben lévőek már nem élnek.

Gino érzékelhette, hogy lanyhult a figyelmem, mert visszasiklott a vízbe, úszott egy kört a medencében, majd egy látványos szaltóval lefröcskölt engem és az első sorban ülőket.

A szemem sarkából láttam, hogy az évek óta itt dolgozó, nálam sokkal felkészültebb és rutinosabb Kriszta közelebb lép arra az esetre, ha valami váratlan történne. Több száz órányi gyakorlás után most először tarthattam fókashow-t közönség előtt, de úgy éreztem, egyedül is boldogulok. Megtanultam az alapszabályt: itt és most. Ha állatokkal dolgozom, nem tépelődhetek azon, mi volt tegnap vagy tegnapelőtt, és nem aggódhatok a jövő miatt. Megérik, ha elkalandozom, és a fejemre nőnek. Egy elkényeztetett yorkshire terriernél ez talán nem a világvége, de egy hárommemberes oroszánfóka nem viccel. Az állatkerti munka megtanít arra, hogy a jelenben éljek.

A mostra összpontosítottam. Jeleztem Ginónak, hogy jöjjön ki a medencéből, majd az újabb integetést és táncmozdulatokat egy kövér tonhaltörzzsel jutalmaztam. Jöhettek a hulahoppkarikák meg a labda. Láttam Ginón, mennyire élvezzi a játékot, valósággal fürdőzött a figyelemben.

A show tetőpontja következett: a csúszdázás. Hason siklott le két méter magasból, és hatalmasat csobbant a vízben. Mögöttem a gyerekek felkacagtak. A műsor végéhez érve intettem Ginónak, hogy tapsoljon az uszonyával. Erre mögöttem is felharsant a tapsvihár. A sípszóra Gino a helyére úszott, én pedig megfordultam, és biccentettem a közönség felé.

– Jól csináltad, csak ne kalandozz el! – jegyezte meg Kriszta, amikor kiléptem a plexikorlát mögül.

– Bocsi! Többé nem fordul elő. Ezt leszámítva milyen voltam?
Kriszta felnevetett.

– A látogatók megint egy sor üzenetet hagynak majd az állatkert Facebook-oldalán, hogy megkaphassák a telefonszámodat.

Nem reagáltam a megjegyzésre. Valóban előfordult, hogy a fókashow után egy-egy néző megkönyékezett, és néha jöttek olyan csetüzenetek az állatkert online felületeire, amiben rólam érdeklődtek. A hiúságomnak jólesett, de nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget. Nyilván beindítja egy-két férfinak a fantáziáját a fókashow-n viselt kék rövidnadrág és a tengerészcsíkos ujjatlan póló, de nem ez a munkánk fokmérője. Kriszta megjegyzését azért is éreztem igazságtalannak, mert egy-egy bemutató után mindnyájan a figyelem középpontjába kerültünk, nem csak én. Többször együtt nevtünk a pasik próbálkozásain.

A fókashow nézői közben szép lassan elhagyták a nézőteret, hogy bejárják az állatpark többi részét, én pedig átöltöztem az állatkerti egyenruhába, és mindent rendbe tettem magunk után. Kifelé menet visszaakasztottam a bejárat elé a vastag hajókotelet, ami jelezte, hogy idegenek most már nem léphetnek be a területre.

Krisztával együtt indultunk a hűtőház felé, hogy lepakoljuk a kiürült halasvödröket, és élelmet válogassunk a pingvineknek. Ahogy elmentünk a látogatók mellett, többen utánunk fordultak. Mostanra megszoktam, hogy ha párban vagyunk, az emberek megnézik minket, mert olyanok voltunk, mint a tűz és a víz. Kriszta fehér bőrű, szőke, kék szemű és eredendően kislányos, míg én a zanzibári őseimre ütöttem, amin a tősgyökeres nottinghami apám génjei mit sem változtattak. Százhetvennyolc centtimel az átlagnál magasabb vagyok, a bőröm – anyám szavajárása szerint – tejszokoládé-színű, göndör fekete hajam szerteszét áll, ha nem kenek rá egy tonna hajhabot.

Azt hiszem, akkor kezdett érdekelni a biológia, amikor a genetikát tanultuk, és megértettem, miért hasonlítok jobban anyára. Azt nem mondom, hogy ennek köszönhetően teljesen megbékél-

tem a külsőmmel, de láttam az előnyeit. Például nem költöttem fodrászra, mert száz kilométeres körzetben nem találtam olyat, aki bármit is tudott volna kezdeni a tincseimmel. Nem mintha az állatkerti munka mellett annyi időm lett volna fodrászhoz járni, vagy bármilyen hasonló luxust élvezni. Magamnak oldom meg, amennyire tőlem telik. A fókákat és a pingvineket úgysem érdeklí, hogy mennyire divatos a frizurám. Az is meglehet, hogy hetek óta nem volt rajtam a bakancsnál és az állatkerti egyenpólónál csinosabb ruha.

– Találkoztál ma már Bálinttal? – zökkentett ki Kriszta váratlanul a gondolataimból.

Bálint gondozó volt az afrikai elefántoknál. Fél évvel ezelőtt kezdtünk találkozgatni, nem sokkal azután, hogy Nyíregyházára kerültem. Először bizonytalan voltam kettőnkkel illetően, mert a házi nyúlra nem lövünk szabályt szigorúan betartottam, és általában nem kezdtem senkivel a baráti társaságból vagy az egyetememen a csoporttársaim közül. Csakhogy Bálint sármos volt, okos és vicces, sőt a munka sem állt közénk, csak még jobban összehozott minket. Mellette nem kellett magyarázkodnom, hogy vannak pilálatok, amikor éjjel rohannom kell, mert történt valami az állataim egyikével, és nem nézett rám üveges tekintettel, ha vacsora közben csak a fókákról beszéltem. Minden amellet szolt, hogy megtaláltam a tökéletes férfit.

– Csak reggel, munkakezdés előtt ittunk egy kávét. Őrült rohanás volt délelőtt – panaszkodtam. – Úgy terveztük, meló után találkozunk.

Kriszta nem mondott semmit, csak bólintott.

– Mert? – kérdeztem vissza. Nem vallott rá, hogy Bálintról kérdez. Bár együtt dolgoztunk, nem voltunk különösebben baráti viszonyban.

– Semmi. Arra gondoltam, ezt elintézem helyetted – vette ki a vödört a kezemből. – Menj csak, keresd meg! Vedd úgy, hogy

elküldelek egy tizenöt perces szünetre, ünnepeld meg az első fókashow-dat!

– Biztos? Elmaradtunk a pingvinkifutó takarításával, és egyébként is sűrű a nap.

Kriszta vállat vont.

– Most akarod látni, vagy sem?

– Persze hogy akarom! Kösz! – mosolyogtam hálásan Krisztára.

– Jövök egygel, mondjuk cserébe holnap lemosom a pingvineknél az üveget helyetted. Vagy lepasszolhatsz bármi mást, amihez nincs kedved, oké?

Talán rosszul láttam, de Kriszta mintha zavarba jött volna. A vödörrel szó nélkül a hűtőház felé indult. Tudtam, hogy utál a pingvineknél üveget tisztítani. Eleve kinek a kedvenc feladata az ablakmosás? Hát még ha nehezítésképp egy ingatag mobil stégről kell csinálni, alattad a jéghideg vízzel. Nem csoda, hogy ez egyike volt a legnépszerűtlenebb feladatoknak, amit szívességgépp néha átvállaltunk egymástól. Mint most én. Kriszta mégsem mondott annyit se, hogy „oké”.

A lehetőség, hogy meglepjem Bálintot, túlságosan vonzónak tűnt. Krisztának rossz napja van, és különösen viselkedik, szögeztem le magamban. Nem mentem utána, nem kérdeztem rá, mi a gond. Ha lényeges, úgyis ki fog derülni.

Még akkor is ez járt a fejemben, amikor az India-ház jellegzetes épületét megkerülve az afrikai részleg felé indultam. Október közepe volt, de a hétköznapi ellenére sokan jártak az állatkertben, nyugdíjascsoportok és iskolások is. Én pedig szinte szárnyaltam. Talán azért, mert remekül sikerült a fókashow, és meghálálhattam a belém fektetett igazgatói bizalmat, talán a csodálatos, nap-sütötte őszi idő tette, vagy a gondolat, hogy meglephetem Bálintot. Az volt a benyomásom, a lábam nem is érinti a földet, mert a boldogságtól néhány centivel felette lebegek.

Elértem az afrikai elefántok kifutóját. Megálltam a kerítésnél,

a kezemmel beárnyékoltam a szemem, és körülnéztem. A fák árnyékában csak Jambo, a nemrég érkezett négytonnás hím álldogált, a csodálatosan szép nőtényeket, Kwanzát és Kimanit nem láttam sehol. Bálint néhány napja mesélt a gondozók próbálkozásairól, hogy idővel Jambo valamelyikükkel párosodjon. Élvezet volt hallgatni a lelkesedését, ha a munkája került szóba, sosem tudtam megunni, amikor erről beszélt. Egyszer kinevetett, amikor azt találtam mondani, hogy az állatkerti elefánt-tenyésztőprogram nemcsak egyedülálló, hanem romantikus is. Elvégre randevúkat szerveznek, aminek a gyümölcsei ideális esetben a kisborjak lesznek. Szakmailag persze komoly munka a gondozóknak, és nagy felelősség is.

Az elmúlt pár hétben alig találkoztunk Bálinttal. Ha össze is futottunk, szinte mindig holtfáradt volt. A romantika az elefántoknak járt, nem nekünk. Persze ebben az is szerepet játszott, hogy nem voltam soha az a sírós-romantikus alkat.

Mivel Bálintot a kifutónál nem láttam, úgy véltem, a nőtényekkel lehet, ezért az elefántház felé vettem az irányt. Mivel ott sem találtam, arra jutottam, hogy nyilván az irodájában dolgozik. A papírmunka nem volt a kedvence, gyakran elmaradt vele, és olyankor pánikszerűen próbálta utolérni magát.

A Jégvilág biodómja felé indultam, ott volt az irodája. Alig maradt pár perc a szünetemből, de arra pont elégnek tűnt, hogy megcsókoljam, és elújságoljam neki a fókashow sikerét. Az iroda ajtaja csukva volt, ezért bekopogtam, de nem jött válasz. Újra próbálkoztam, megint semmi. Már majdnem sarkon fordultam, amikor halk nevetés ütötte meg a fülem. Női hang volt, márpedig az apró irodát általában két férfi használta. Rossz előérzetem támadt, ezért lenyomtam a kilincset, és résnyire nyitottam az ajtót.

Ahogy benéztem, feldolgozhatatlan látvány tárult eléem.

Bálint az asztalánál állt, háttal nekem. A nő az asztalon ült.

Szőke volt, nagy melle szinte kibuggyant a sötétvörös ruhából. A ruha alja felcsúszott a csípőjéig, ahogy hosszú, izmos, elefántcsontszínű lábát Bálint derekára kulcsolta. Divatos tűsarkú cipőt viselt. Földbe gyökerezett a lábam, és csak bámultam, ahogy Bálint ráhajol a vállára, belecsókol, sőt finoman beleharap. A nő felnyögött, és a keze megindult Bálint hátáról le a csípőjéig, majd ment előre, az ágyékáig. Bálint ekkor a fenéke alá nyúlt, megemelte...

Arra sem voltam képes, hogy elforduljak vagy rájuk kiabáljak. Mintha órákig álltam volna ott dermedten, pedig csak másodpercek teltek el.

Aztán hirtelen kínzóan a tudatára ébredtem a szituáció szürrealitásának: itt vagyok, béna pólóban, bakancsban, kócosan, halszagúan, és nézem, ahogy a pasim egy szőke bombázóval csókolózik. Mit csókolóznak? Felfalják egymást, és olyasmire készülnek, ami...

Amikor végre engedelmeskedett a lábam, kettőt léptem hátra, és olyan erővel csaptam be az ajtót, mintha őket vágtam volna pofon.

Kitántorogtam az épületből. Lépéseket hallottam, valaki mintha engem szólongatott volna, de el se jutott az agyamig. Nem törődve azzal, hogy az emberek úgy néznek rám, mintha egy vadállat szabadult volna ki a kifutóból, futásnak eredtem a hűtőház felé.

2.

A hűtőházban szerencsére egy lélek sem volt. A vödöröm a helyén, Kriszta sehol. Ennek most rettenetesen örültem, nem akartam senkivel összefutni. Ismerőssel végképp nem.

Rendes körülmények között a halak hűtőházbeli válogatása